

...คราวหนึ่งมีโยมมาขอถวายรถยนต์ หลวงปู่ชาท่านก็ถามความเห็นที่ประชุมสงฆ์ พระส่วนใหญ่เห็นพ้องต้องกันว่าควรรับ ด้วยเหตุผลว่าจะสะดวกเวลาท่านจะไปเยี่ยมสำนักสาขาต่างๆ ทั้งเวลาพระเณรอาพาธ ก็จะได้้นำส่งหมอได้ทันทั่วทั้งที่

หลวงปู่ชารับฟังข้อเสนอของบรรดาสานุศิษย์อย่างสงบ ก่อนจะกล่าวให้โอวาทว่า...

สำหรับผม มีความเห็นไม่เหมือนกับพวกท่าน ผมเห็นว่าเราเป็นพระ เป็นสมณะ คือผู้สงบระงับ เราต้องเป็นคนมักน้อย สันโดษ เวลาเช้าเรารอบาตรออกไปเที่ยวบิณฑบาตร รับอาหารจากชาวบ้านมาเลี้ยงชีวิตเพื่อยังอัตภาพนี้ให้เป็นไป ชาวบ้านส่วนมากเขาเป็นคนยากจน เรารับอาหารมาจากเขา เรามีรถยนต์ แต่เขาไม่มี นี่ลองคิดดูซิว่ามันจะเป็นอย่างไร เราอยู่ในฐานะอย่างไร เราต้องรู้จักตัวเอง เราเป็นลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้า เมื่อพระพุทธเจ้าไม่มีรถ เขาก็อย่ามีเลยดีกว่า ถ้ามีสักวันหนึ่งก็จะมีข่าวว่ารถวันนั้นดีกว่าที่นั่น รถวันนี้อยู่คนคนที่นี่ อะไรรุ่นวายเป็นการยุ่งยากในการรักษา"

จากหนังสือ พระโพธิญาณเถร (ชา สุภทโท) อุบลมณีกลางป่าพง หนังสือที่ระลึกเนื่องในวาระ ๒๐ ปีสังขารหลวงปู่ชา ๒๕๕๕

อ่านเรื่องข้างต้นทำให้นึกถึงว่า...หลวงปู่วิลที่วัดถ้ำเบญจรัตนนคร กาญจนบุรี ตอนนั้นหลวงปู่อายุเกือบ ๙๐ ปี ทำเดินไม่ได้แล้ว ต้องนั่งรถเข็น จะลุกจะนั่งจะนอนก็ต้องมีคนอุ้ม โดยมีพลทหารที่ถูกส่งมาประจำการที่วัดสลับสับเปลี่ยนเพื่อดูแลท่านคราวละ ๒ นายตลอดเวลา ท่านเป็นที่เคารพนับถือของชาวกาญจนบุรี โดยเฉพาะทหารที่กาญจนบุรี ก่อนที่จะไปรักษาการที่ภาคใต้ หรือที่ได้ก็ตาม จะมาราบลาท่าน นั่งกันเต็มวัด ท่านก็ให้ศีลให้พร

คุณแม่ พี่สาว และข้าพเจ้าก็ไปกราบท่านเป็นประจำ ครั้งหนึ่งท่านปรารถนาให้พลทหารพาท่านไปดู "ต้นไม้ที่พระราชาทรงปลูกไว้" (ท่านเรียกพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวว่า พระราชา...) ท่านเล่าว่าพระราชาทรงมาปลูกป่าบริเวณใกล้ๆ วัด จึงต้องไปดูแล้วตอนนี้ได้ขึ้นแคไหน ช่วงนั้นแล้งน้ำ ท่านเกรงว่าต้นไม้พระราชายาตาย..

ข้าพเจ้า คุณแม่ และพี่สาวจึงได้มีโอกาสติดตามหลวงปู่ไปดูต้นไม้พระราชาด้วย

แล้วพลทหารก็ขับรถมารับท่านหน้ากุฏิ นั้นเป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้เห็นรถที่ท่านใช้ ซึ่งในสายตาคือข้าพเจ้า..น่าจะเรียกว่า...ซากรถ....เนื่องจากมีสภาพไม่ต่างกับรถที่เคยเห็นจอดอยู่ตามสถานีตำรวจที่ถูกทิ้งไว้เพราะเกิดอุบัติเหตุแล้วเจ้าของทิ้งไว้ยังไม่มารับคืน...

รถนั้นเป็นรถตู้ สีอะไรบอกไม่ได้เพราะเหมือนไปไว้แบบบุๆ ปะๆ เป็นแห่งๆ ยังไม่เสร็จ บางส่วนก็มีสี บางส่วนก็ไม่มีสี กระจกหน้า-กระจกหลังยังมีอยู่ แต่กระจกด้านข้างมีบ้างไม่มีบ้าง...ที่หน้าหวาดเสียวอย่างยิ่งคือตัวถังรถตู้ด้านประตูนั้น เปิดโล่งแจ้ง...ไม่มีประตู... มองเห็นภายในรถว่าด้านหลังคนขับไม่มีเก้าอี้สำหรับให้ผู้โดยสารนั่ง....ส่วนด้านหน้ามีเก้าอี้คนขับและเก้าอี้ด้านข้างคนขับ อุปกรณ์อื่นๆ ในรถที่ควรมีด้านหน้าก็ดูโล่งๆ มีแค่พวงมาลัย คลัช คันเร่ง เบรค กับเกียร์ กระจกมองหลัง และเบรคมือ เรียกว่าเป็นรถแบบพอเพียงจริงๆ.....ไม่เพียงแต่พวกเรา ๓ คนไม่มีที่นั่งในรถ...(คิดว่าคงต้องนั่งบนพื้นรถ) หลวงปู่เอง...ก็ไม่มีเช่นกัน (ถ้าหลวงปู่จะนั่งด้านหลังคนขับ)

ขณะที่ทุกคนกำลังอึ้ง พุดไม่ออกกับภาพตรงหน้า หลวงปู่ก็ยิ้มแ้มบอกให้พลทหารพาขึ้นรถตู้คันนั้น คุณแม่รีบกราบนิมนต์หลวงปู่ให้ขึ้นรถที่พวกเราขับมา แต่ท่านยืนยันว่าท่านจะไปด้วยรถตู้นี้ ท่านบอกว่าเวลาเข้าเมือง มีกิจนิมนต์ ท่านก็เดินทางโดยรถคันนี้เป็นประจำ... แล้วท่านก็ให้เราขับรถตามไป...

ข้าพเจ้ายังคิดว่าพวกเขาคงจะอุ้มให้ท่านขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ด้านข้างคนขับ แต่กลับเป็นว่า พอหลวงปู่กล่าวจบพลทหาร ๒ นายก็ยกทั้งหลวงปู่ และรถเข็นขึ้นไปวางไว้บนรถตู้ด้านหลังคนขับ ในส่วนที่ไม่มีประตู แล้วนายทหารทั้ง ๒ ก็ขึ้นประจำการด้านหน้า...

พี่สาวข้าเจ้าขับรถตามหลวงปู่ไปช้าๆ ทุกคนจับตามองและสนใจไปที่รถหลวงปู่ เกรงว่าหลวงปู่จะหล่นมาจากรถตู้ โดยเฉพาะพอถึงช่วงที่ถนนคดเคี้ยวเลี้ยวไปมาเป็นเนินสูงๆ ต่ำๆ บนภูเขา เราจะได้เห็นหลวงปู่จากด้านข้างเวลารถเลี้ยว ภาพที่เราเห็นคือ หลวงปู่ยิ้มแ้มอารมณ์ดี ดูมีความสุข...แต่พวกเราารู้สึกระทึกใจ และหวาดเสียวกับภาพที่เห็นพระสงฆ์ ที่อายุมากแล้ว ไม่สามารถช่วยตัวเองได้ นั่งกระเทือนอยู่บนเก้าอี้รถเข็น ในรถที่ไม่มีประตูปิด....และวิ่งไปบนถนนที่ขรุขระ....บนภูเขา

พอรถจอด พวกเราสามคนรู้สึกโล่งอก มองหน้ากันก็รู้สึกถึงใจที่ตรงกัน พี่สาวเดินไปที่รถหลวงปู่ กราบเรียนท่านว่ามีความประสงค์จะถวายรถหลวงปู่สักคันหนึ่ง หลวงปู่ปฏิเสธ ท่านบอกว่าไม่จำเป็นต้องสืบทอดเพราะรถคันหนึ่งก็แพงมาก พวกเราก็พยายามยกเหตุผลว่าเพื่อความปลอดภัย และมีเข็นนั้นก็ถวายรถมือสองก็ได้แต่ให้สภาพดีกว่านี้ อย่างน้อยก็มีประตู มีเก้าอี้ให้หลวงปู่นั่ง คงไม่แพงมาก... หลวงปู่ท่านก็กล่าวว่า ท่านอายุมากแล้ว คงอยู่ได้อีกไม่กี่ปี รถคันนี้ก็ยังไม่ใช้ได้อยู่ รถเก่าๆ แบบนี้ดีแล้ว บางทีเด็กวัดก็เอารถไปซื้อของ คนขับจะได้ไม่ขับเร็ว เตี้ยๆ จะเกิดอุบัติเหตุ....แล้วพลทหารก็เล่าว่ามีลูกศิษย์จะถวายท่านหลายครั้งแล้ว แต่หลวงปู่ปฏิเสธทุกครั้ง

ก็เล่ามาให้เพื่อนๆ ฟังกัน...ในวัน พุธที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๕

วิริงรอง ทัพพะรังสี

...อนุโมทนาผู้อ่านทุกท่านค่ะ :D

<https://www.facebook.com/notes/วิริงรอง-ทัพพะรังสี-wirangrong-dabbaransi/เมื่อโยมขอถวายรถยนต์หลวงปู่ชา/274826055935941>